

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **J. J., narozen X**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Svobodou
sídlem Branická 659/107, 147 00 Praha 4 - Braník

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2017, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému advokátovi, Mgr. Petru Svobodovi, se přiznává odměna ve výši 2 600 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou původně dne 22. 12. 2017 k Okresnímu soudu Praha-západ a poté, co uvedený soud usnesením ze dne 5. 3. 2018, č. j. 0 Nc 80/2017-16, řízení o ní zastavil, odeslanou dne 3. 4. 2018 Krajskému soudu v Praze jako soudu místně a věcně příslušnému, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2017, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla námitky žalobce proti svému rozhodnutí ze dne 19. 6. 2017, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce ze dne 8. 2. 2017 o přiznání invalidního důchodu z důvodu nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce je sice

invalidní ve druhém stupni, avšak do doby vzniku invalidity nezískal pro vznik nároku na invalidní důchod potřebnou dobu pojištění podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění.

2. Žalobce v žalobě zformulované ustanoveným zástupcem namítá, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a je současně i nicotné, neboť řízení vedoucí k jeho vydání trpí závažnými vadami a samo napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost vyplývá z toho, že v napadeném rozhodnutí nejsou námitky žalobce (uplatněné podáním ze dne 29. 6. 2017 podaným dne 3. 7. 2017) nijak citovány a není zde ani uvedeno, jak se žalovaná s těmito námitkami vypořádala. Na svých námitkách žalobce trvá a činí je součástí podané žaloby. Žalovaná navíc zatížila řízení závažnou vadou, způsobující jeho nicotnost, když v řízení prvního stupně ani v námitkovém řízení neposkytla žalobci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim.
3. V připojených námitkách žalobce namítal, že žalovaná řádně nezjistila skutkový stav a neumožnila žalobci vyjádřit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Osobní list důchodového pojištění (dále jen „OLDP“) není dostatečným důkazem a pokud obsahuje chyby, vede nutně k nesprávnému rozhodnutí. V OLDP má žalobce zaznamenány doby pojištění pouze do roku 1998 a pak až od roku 2016, ačkoliv žalobce vykonával živnostensky samostatnou výdělečnou činnost i v době od 1. 1. 1999 do 31. 5. 2005 včetně a o přerušení živnosti požádal až od 1. 6. 2005. Přitom nikdy nejednal o tom, aby nebyl veden v evidenci důchodového pojištění. Žalobce tedy namítá, že v době od 1. 1. 1999 do 31. 5. 2005 dosáhl dalších 1 976 dnů doby pojištění, což pro přiznání důchodu postačovalo.
4. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žalobci bylo v době vzniku invalidity (19. 1. 2011) více než 38 let, proto byla při zjišťování doby pojištění zkoumána dvě rozhodná období, jednak získání pěti let pojištění v posledních desíti letech před vznikem invalidity, jednak získání desíti let pojištění v posledních dvaceti letech před vznikem invalidity. V období 19. 1. 2001 až 18. 1. 2011 však žalobce získal jen 73 dnů doby pojištění, v době od 19. 1. 1991 do 18. 1. 2011 pak jen 6 roků a 83 dnů doby pojištění. I v případě zhodnocení náhradní doby pojištění z důvodu péče o matku závislou na jeho pomoc ve II. stupni v období od 4. 12. 2014 do 17. 7. 2017 a posunu rozhodného období za vznik invalidity na dobu od 17. 7. 2007 do 16. 7. 2017 získal žalobce jen 2 roky a 299 dnů pojištění. Pokud žalobce argumentuje svou výdělečnou činností, k té se žalovaná vyjádřila na druhé straně napadeného rozhodnutí ve čtvrtém odstavci, a proto na napadené rozhodnutí odkazuje. Pokud pak žalobce argumentuje neposkytnutím možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaná odkazuje na ustanovení § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „organizační zákon“), které stanoví, že ustanovení správního řádu o vyjádření se účastníků k podkladům rozhodnutí se v řízení ve věcech důchodových nepoužije. V závěru žalovaná navrhl s přihlédnutím k námitkám žalobce provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve smyslu § 4 odst. 2 organizačního zákona. Žalovaná i přes uplatněnou žalobu trvá na napadeném rozhodnutí.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 2. 2017 byla se žalobcem na Okresní správě sociálního zabezpečení P. – z. (dále jen „OSSZ“) sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu od data vzniku nároku podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. V žádosti žalobce uvedl, že jeho výdělečná činnost skončila v roce 1989 a samostatná výdělečná činnost v roce 2005. V příloze žádosti OSSZ uvedla, že samostatná výdělečná

činnost žalobce skončila dne 31. 5. 2005, pojistné za dobu před 1. 1. 1996 bylo zapláceno, roky 1996-1997, 1999-2000 a 2002-2003 jsou nepojištěny a za roky 2001 a 2004-2005 je evidován dluh na pojistném. V profesním dotazníku žalobce uvedl, že v době od roku 1989 do roku 2009 byl osobou samostatně výdělečně činnou, v současnosti je nezaměstnán a pečuje o matku. Posudková lékařka OSSZ dospěla v posudku ze dne 28. 3. 2017 k závěru, že v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce poklesla jeho pracovní schopnost o 50 % a je tedy invalidní ve druhém stupni, přičemž invalidita vznikla dne 17. 2. 2017. V návaznosti na to dne 19. 6. 2017 vydala prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost zamítla s tím, že žalobce v rozhodném období od 17. 2. 1997 do 16. 2. 2017 pouze 2 roky a 1 den pojištění a v době od 17. 2. 2007 do 16. 2. 2017 pouze 1 rok a 1 den pojištění. Nedílnou součástí prvostupňového rozhodnutí byl OLDP ze dne 19. 6. 2017, podle nějž žalobce získal jako osoba samostatně výdělečně činná dobu pojištění jen do 31. 12. 1998 a následně již získal pouze náhradní dobu pojištění jako uchazeč o zaměstnání v době od 17. 2. 2016 do 16. 2. 2017.

6. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí shora již shrnutými námitkami, k nimž připojil výpis z živnostenského rejstříku, který potvrzuje, že v době od 1. 6. 2005 (s několika časově limitovanými výjimkami) byla jeho živnostenská činnost přerušena. OSSZ v předkládací zprávě doplnila, že v žádosti nebyla doplněna doba pojištění od 4. 11. 2010 do 31. 3. 2015 a že tato doba nebyla pojištěna. OSSZ také na základě konzultace s Úřadem práce zjistila, že žalobce od prosince 2014 pečuje o osobu blízkou ve II. stupni závislosti, což do žádosti neuvedl.
7. Dne 17. 7. 2017 vydala OSSZ rozhodnutí, v němž konstatovala, že žalobce v době od 4. 12. 2014 až do vydání tohoto rozhodnutí v plném rozsahu osobně pečoval ve smyslu § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění o svou matku, která v uvedené době byla osobou závislou na pomoci jiné osoby ve II. stupni.
8. Dne 17. 8. 2017 zpracovala posudková lékařka žalované v rámci řízení o námitkách posudek o invaliditě, v němž se shodla s posudkovým lékařem OSSZ v tom, že aktuálně pracovní schopnost žalobce poklesla o 50 %. Odlišila se však v datu vzniku invalidity, když uzavřela, že se žalobce stal invalidním v důsledku poklesu pracovní schopnosti o 35 % již v době od 19. 1. 2011 do 28. 1. 2014, druhý stupeň invalidity pak trvá v období od 29. 1. 2014.
9. Ve spise jsou dále vytištěny výpisy z evidence osob samostatně výdělečně činných, z nichž vyplývá, že v roce 2001 byl žalobce pojištěn, uhradil však jen 3 637 Kč; doplatek činí 5 861 Kč. V letech 2002 a 2003 žalobce pojištěn nebyl. V roce 2004 pojištěn byl, z částky pojistného 11 964 Kč však neuhradil ničeho. V roce 2005 pak byl pojištěn od 1. 1. do 31. 5., avšak na pojistné 5 956 Kč také neuhradil ničeho. Zaznamenána je také náhradní doba pojištění z důvodu, že v době od 23. 8. 2010 do 3. 11. 2010 byl žalobce evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání.
10. Na základě těchto podkladů žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 25. 10. 2017, které bylo žalobci doručeno dne 25. 10. 2017, námitky zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná námitky žalobce zrekapitulovala ve druhém odstavci na první straně tak, že žalobce namítá, že „výdělečnou činnost jako OSVČ vykonával již od roku 1990 nejméně do poloviny roku 2005 a od roku 2014 dosud pečuje o svou matku, která je osobou závislou ve II. stupni, a proto žádá o nové posouzení žádosti a o přiznání invalidního důchodu. Nesprávné posouzení zdravotního stavu nenamítá.“

Ve čtvrtém odstavci druhé strany napadeného rozhodnutí pak žalovaná reagovala tím, že „provedla kontrolu dob pojištění k novému datu vzniku invalidity a konstatuje, že všechny doby pojištění, které jsou doloženy v evidenci ČSSZ, jsou uvedeny na novém osobním listu důchodového pojištění ze dne 13. 9. 2017, který je v příloze tohoto rozhodnutí. V rámci námitkového řízení bylo doloženo Rozhodnutí OSSZ P. – z. ze dne 17. 7. 2017 o tom, že účastník řízení pečuje o svou matku, která je od 4. 12. 2014 dosud uznána osobou závislou na pomoci ve II. stupni. Celá tato doba do vydání Rozhodnutí, tj. do 17. 7. 2017 byla v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění zhodnocena ve prospěch účastníkem řízení jako náhradní doba pojištění. Účastníkem zmiňovaná výdělečná činnost jako OSVČ je zhodnocena jako doba pojištění pouze do roku 1998. Podle evidence ČSSZ účastník řízení od roku 1999 zřejmě působil jako OSVČ, ale zjevně nesplňoval podmínky stanovené zákonem pro vznik jeho účasti na pojištění a důchodově pojištěn tedy nebyl. Účastník řízení k námitkám žádné relevantní dokumenty prokazující další doby pojištění nedoložil.“ Dále pak zrekapitulovala žalobcem dosažené doby pojištění v obdobném rozsahu jako nyní ve vyjádření k žalobě. K napadenému rozhodnutí připojený OLDP tomuto odůvodnění koresponduje a v době od 1. 1. 1999 do 22. 8. 2010 a od 4. 11. 2010 do 3. 12. 2014 nezachycuje žádnou skutečnou či náhradní dobu pojištění. Na námitku chybějící výzvy žalobci k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nereagovala a ani ji nezminila v rekapitulační části.

11. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spojuje s tím, že v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí v obou stupních řízení nebyl vůbec vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. V tomto směru přitom soud musí dát za pravdu žalovanému, který upozornil na ustanovení § 85a organizačního zákona. Toto ustanovení ve svém prvním odstavci uvádí, že se v řízení ve věcech důchodového pojištění nepoužije ustanovení správního řádu (mimo jiné) o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí.
13. Tímto speciálním ustanovením je pro účely řízení o žádosti o přiznání dávky důchodového pojištění vyloučena použitelnost ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jež se žalobce dovolává. Organizační zákon v tomto směru ani nestanoví jinou, náhradní úpravu seznámení účastníka s obsahem správního spisu. Je tak evidentní, že žalovaná se nedopustila porušení procesních práv žalobce tak, jak je v žalobě namítáno (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 3 Ads 134/2015-53). Tento žalobní bod je tudíž nedůvodný.
14. Další část žalobní argumentace namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V tomto směru soud žalobci může přisvědčit jen dílčím způsobem. Pokud jde o jím vznesené námitky ze dne 29. 6. 2017, ty žalovaná v napadeném rozhodnutí částečně zrekapitulovala a také se k jejich obsahu v dostačujícím rozsahu vyjádřila ve čtvrtém odstavci druhé strany napadeného rozhodnutí, pokud jde o jádro argumentace týkající se tvrzené dostatečné doby pojištění. Z tohoto odůvodnění je patrné, že žalovaná poukázala na to, že na základě úplné kontroly dostupných evidencí ani po zohlednění náhradních dob pojištění nenalezla doklady o tom, že by žalobce jako osoba samostatně

výdělečně činná byl v letech 1996, 1997 a 1999-2013 s výjimkou 73 dnů náhradních dob pojištění v roce 2010 účasten systému důchodového pojištění. Současně též poukázala na to, že žalobce žádné doklady o tom, že byl v uvedeném období pojištěn, nepředložil. Potud žalované tedy soud nemůže nic vytknout.

15. Žalobce však má pravdu v tom, že žalovaná ani náznakem nereagovala na jeho námitku, že mu nebyl dán prostor pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na tuto otázku skutečně nelze v napadeném rozhodnutí nalézt žádnou odpověď a důvody zde skutečně chybí. V dané situaci se tedy soud zabýval tím, zda tato vada má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí pouze z tohoto důvodu nezákonným není. V situaci, kdy k odpovědi na danou otázku nebylo nezbytné jakékoliv skutkové šetření či dokazování a kdy žalovaná nemusela vyložit žádný neurčitý právní pojem ani nemohla využít jakéhokoliv správního uvážení, přičemž odpověď na spornou otázku od počátku jednoznačně vyplývala z ustanovení § 85a odst. 1 organizačního zákona, které v souladu se zásadou *ignorantia iuris non excusat* měla být žalobci a o to více i jeho právnímu zástupci známa, by bylo zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v prosté chybějící zmínce o obsahu ustanovení § 85a odst. 1 organizačního zákona naprostým formalismem bez jakéhokoliv dopadu na věc samotnou, tj. na nárok žalobce na dávku invalidního důchodu. Ostatně výsledek tohoto řízení nijak nebrání a ani nebránil žalobci v tom, aby podal novou žádost o přiznání invalidního důchodu, v níž může předložit doklady o uhrazení pojistného za doby, které v evidencích žalované chybí.
16. Nakonec se soud zabýval i tvrzením žalobce v námitkách, které učinil součástí žalobních bodů, že v době od 1. 1. 1999 do 31. 5. 2005 získal dalších 1 976 dnů pojištění. V tomto směru soud potvrzuje závěr žalované, že tomu tak není. Žalobce na podporu svého tvrzení předložil pouze výpis z evidence živnostenského rejstříku. Ten však o tom, že byl účasten na důchodovém pojištění, nic nevypovídá.
17. Z příslušné právní úpravy totiž vyplývá (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 Ads 81/2008-43), že osoba samostatně výdělečně činná není automaticky důchodově pojištěna, nýbrž musí buď dosáhnout určitého příjmu (§ 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném v letech 1999 až 2005) nebo se musí dobrovolně k účasti na důchodovém pojištění přihlásit. V obou případech jí přitom vzniká povinnost platit pojistné a teprve zaplacením pojistného v plné výši si tato osoba založí nárok na zhodnocení zaplacené doby pro účely vzniku a výpočtu důchodové dávky [§ 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona]. Kromě toho lze též dodat, že ustanovení § 10 odst. 6 písm. a) zákona o důchodovém pojištění v roce 2005 výslovně stanovilo, že přerušení samostatné výdělečné činnosti trvající déle než 6 měsíců je třeba považovat již ode dne tohoto přerušení za ukončení samostatné výdělečné činnosti, jehož důsledkem je zánik účasti na důchodovém pojištění.
18. Žalobce však nedokládal, že by v rozhodném období uhradil v plné výši pojistné na důchodové pojištění, které byl povinen v jednotlivých přehledech za příslušné kalendářní roky přiznat, resp. že v situaci nižších příjmů, z nichž mu povinnost přiznat a uhradit pojistné na důchodové pojištění nevznikla, se dobrovolně přihlásil k účasti na důchodovém pojištění a uhradil pojistné dobrovolně ve výši, kterou si sám stanovil (srov. § 10 odst. 3, resp. odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném v letech 1999 až 2005). Oproti tomu žalovaná shromáždila podklady zachycující skutečnost, že v letech 2002 a 2003 žalobce vůbec nebyl účasten na systému důchodového pojištění a že v letech 2001,

2004 a 2005 (do 31. 5.) se sice systému důchodového pojištění účastnil, avšak příslušné pojistné zcela či zčásti neuhradil. V uvedených letech tedy, oproti jeho ničím nedoloženému tvrzení, dle dostupných podkladů žádné doby pojištění nezískal. O tom, že v letech 1999, 2000, 2002 a 2003 žalobce nebyl důchodově pojištěn, vypovídá i příloha jeho žádosti o invalidní důchod zpracovaná příslušnou OSSZ. Vzhledem k tomu, že důkazní břemeno prokázání získání nezbytné doby pojištění leží na žalobci a žalobce v tomto směru chybějící důkazy v průběhu řízení o jeho žádosti a v reakci na prvostupňové rozhodnutí ani v námitkovém řízení nepředložil, jeví se závěr žalované o nedostatečné době pojištění správným.

19. Ostatně ani k žalobě žalobce nepřiložil žádné doklady o tom, že by nějakou další, dosud žalovanou nezohledněnou dobu pojištění získal. Listiny, které byly přiloženy, se buď období let 1999 až 2005 netýkají, nebo dokládají totéž, co zachycují již listiny ve správním spise, tj. chybějící úplnou úhradu pojistného v letech 2001, 2004 a 2005 a neexistenci povinnosti hradit pojistné na důchodové pojištění v letech 1999, 2000, 2002 a 2003. Proto soud tyto listiny vyhodnotil buď jako pro věc nepodstatné, nebo jako důkazy nadbytečné, neboť by neprokázaly nic nového, a důkaz jimi neprováděl.
20. S ohledem na shora uvedené závěry proto může soud konstatovat, že rozhodnutí žalované vycházelo ze správně zjištěného skutkového stavu a bylo v souladu se zákonem. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Lze jen podotknout, že pokud žalobce přesto potřebnými doklady disponuje, popř. je schopen alespoň relevantní důkazy v tomto směru označit, nic mu nebrání si podat novou žádost o přiznání invalidního důchodu a potřebné důkazy v ní označit, popř. je k ní připojit.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná pak nemá v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení nárok. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
22. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za dva úkony právní služby po 1 000 Kč [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepis odstranění vad žaloby – § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 2 600 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. července 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce